

Arrest

nr. 228 896 van 18 november 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 november 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 november 2019 neemt verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Gent op 04/11/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

naam: B.

voornaam: N.

geboortedatum: 12.11.1975

geboorteplaats: //

nationaliteit: Tunesië

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene verklaart op 04/11/2019 dat ze op 4 april 2015 naar België kwam, ze hier was voor een huwelijk maar intussen gescheiden is nu in België wenst te verblijven om te werken. Ze verklaart in België te willen blijven omdat het leven hier beter is, ze geen ziektes heeft en ook geen partner of kinderen heeft in België.

Op 11/12/2014 heeft betrokkene een aanvraag visum type D aangevraagd op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 02/04/2015 kreeg mevrouw een visum type D waarmee zij zich op 20/04/2015 aanbood bij de gemeente en op 27/05/2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 28/10/2016 is het mevrouw uit het echt gescheiden met Dhr. S. waardoor de grond waarop haar verblijf gebaseerd was wegviel. Op 07/07/2018 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel.

Deze beslissing is 14/08/2018 aan betrokkene betekend. Het beroep hiertegen werd op 01/10/2018 verworpen. Nadien ontving betrokkene een BGV (30 dagen) dat haar op 01/08/2019 werd betekend bij de stad Gent. Mevrouw heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze startte een aanvraag regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat op 17/10/2019 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Dit werd haar betekend op 04/11/2019.

Het gegeven dat de (toenmalige) referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan gezien zij reeds lange tijd uit het echt gescheiden zijn.

Ook in haar aanvraag 9bis staan geen elementen die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen. Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Tunesië en dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven. Haar verblijf in België van slechts 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en/of onmenselijke of vernederende behandelingen of

bestrafingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 01/08/2019.)

Op 11/12/2014 heeft betrokkene een aanvraag visum type D aangevraagd op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 02/04/2015 kreeg mevrouw een visum type D waarmee zij zich op 20/04/2015 aanbood bij de gemeente en op 27/05/2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 28/10/2016 is het mevrouw uit het echt gescheiden met Dhr. S. waardoor de grond waarop haar verblijf gebaseerd was wegviel. Op 0/07/2018 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel.

Deze beslissing is 14/08/2018 aan betrokkene betekend. Het beroep hiertegen werd op 01/10/2018 verworpen. Nadien ontving betrokkene een BGV (30 dagen) dat haar op 01/08/2019 werd betekend bij de stad Gent. Mevrouw heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze startte een aanvraag regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat op 17/10/2019 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Dit werd haar betekend op 04/11/2019. Betrokkene verklaart op 04/11/2019 dat ze op 4 april 2015 naar België kwam, ze hier was voor een huwelijk maar intussen gescheiden is nu in België wenst te verblijven om te werken. Ze verklaart in België te willen blijven omdat het leven hier beter is, ze geen ziektes heeft en ook geen partner of kinderen heeft in België.

Het gegeven dat de (toenmalige) referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan gezien zij reeds lange tijd uit het echt gescheiden zijn. Ook in haar aanvraag 9bis staan geen elementen die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen. Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Tunesië en dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven. Haar verblijf in België van slechts 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn

land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 01/08/2019.)

Op 11/12/2014 heeft betrokkene een aanvraag visum type D aangevraagd op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 02/04/2015 kreeg mevrouw een visum type D waarmee zij zich op 20/04/2015 aanbood bij de gemeente en op 27/05/2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 28/10/2016 is het mevrouw uit het echt gescheiden met Dhr. S. waardoor de grond waarop haar verblijf gebaseerd was wegviel. Op 0/07/2018 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel.

Deze beslissing is 14/08/2018 aan betrokkene betekend. Het beroep hiertegen werd op 01/10/2018 verworpen. Nadien ontving betrokkene een BGV (30 dagen) dat haar op 01/08/2019 werd betekend bij de stad Gent. Mevrouw heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze startte een aanvraag regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat op 17/10/2019 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Dit werd haar betekend op 04/11/2019. Betrokkene verklaart op 04/11/2019 dat ze op 4 april 2015 naar België kwam, ze hier was voor een huwelijk maar intussen gescheiden is nu in België wenst te verblijven om te werken. Ze verklaart in België te willen blijven omdat het leven hier beter is, ze geen ziektes heeft en ook geen partner of kinderen heeft in België.

Het gegeven dat de (toenmalige) referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan gezien zij reeds lange tijd uit het echt gescheiden zijn. Ook in haar aanvraag 9bis staan geen elementen die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen. Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Tunesië en dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven. Haar verblijf in België van slechts 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Tunesië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die haar belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.2.2. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, van de hoorplicht, van de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster maakt ook gewag van een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Dat verweerder als reden van de beslissing tot verwijdering en als reden tot afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten verwijst naar het art. 7, al. 1,1 Vw., en het art. 74/14 §3, l'en 4* Vw.*

Volgens verweerder is verzoekster niet in bezit van een geldig paspoort en visum om in België te verblijven (art. 7, al. 1,1 Vw.), bestaat er een risico op onderduiken (art. 74/14, §3, l'Vw.) en heeft zij duidelijk gemaakt dat zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden (art. 74/14, §3,4“Vw.).*

Dat in casu verweerder de bestreden beslissing gemotiveerd heeft omdat verzoekster reeds op 1 augustus 2019 een bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn betekend.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins overeenstemt met de feiten.
BV/19363

Door een dergelijk gebrek aan motivatie en aan een voorafgaand onderzoek is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden.

Dat immers het BGV (30dagen), waarnaar de bestreden beslissing verwijst, verzoekster nooit voordien werd betekend en evenmin terug te vinden is in het administratief dossier.

Dat er sprake is van een onterechte beschuldiging en motivering dat verzoekster geen gevolg zou hebben gegeven aan het haar op 1.08.2019 betekende BGV.

Dat verzoekster dan ook niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het haar eerder (met name 1.08.2019) betekende BGV, nu dit haar nooit werd betekend

Dat derhalve geenszins verzoekster kan worden verweten dat er in haar hoofde een risico op onderduiken zou bestaan en zij zich niet aan de verwijderingsmaatregel zou willen houden nu haar op 1.08.2019 nooit een BGV werd betekend.

Dat derhalve het verzoekster betekende BGV waarbij haar geen termijn om het grondgebied te verlaten werd toegestaan niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsplicht schendt nu de motivatie niet overeenstemt met de feiten (verzoekster werd immer vóór 4.11.2019 nog nooit een BGV betekend).

Dat er sprake is van een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van verzoeksters rechten van verdediging, van een manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Verzoekster wil verder opmerken dat verweerder in de bestreden beslissing onterecht stelt dat in haar aanvraag art. 9bis geen elementen zouden staan die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen.

Verzoekster wil dienaangaande opmerken dat zij in haar verzoek 9bis dd. 28.06.2019 uitdrukkelijk elementen en bewijsstukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in bijzondere omstandigheden bevindt die het haar bijzonder moeilijk maken om naar Tunesië terug te keren, met name haar in België opgebouwd materieel en sociaal draagvlak, haar langdurig verblijf, haar integratie, haar tewerkstellingen, haar in België gevolgde opleidingen en opgebouwde werkervaringen, en haar mogelijkheid om in België opnieuw bij haar vroegere werkgever (BVBA Dilito) aan de slag te gaan (cf. werkbeploofte gevoegd bij het verzoek 9bis onder stuk 5).

Verweerder heeft met deze elementen en de door verzoekster overgemaakte bewijsstukken geen rekening gehouden alvorens een beslissing te nemen.

Verweerder beperkt zich in de bestreden beslissing tot een verwijzing naar de door hem genomen onontvankelijkheidsbeslissing, welke verzoekster pas op 4.11.2019 werd betekend (de dag waarop haar de bestreden beslissing en het inreisverbod werd betekend), en houdt geen rekening met de beroepstermijn van 30 dagen gedurende dewelke verzoekster een beroep tot nietigverklaring bij de RvV nog kan indienen.

Verzoekster kan zich in geen geval vinden in de motivatie van de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 17.10.2019, welke haar pas op 4.11.2019 werd betekend.

Dat derhalve verweerder niet afdoende motiveerde waarom met de in haar verzoek 9bis aangebrachte elementen, die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang brengen, geen rekening kan worden gehouden."

3.2.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven op grond van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite gemotiveerd dat verzoekster niet in het bezit was van geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie. Deze vaststelling wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd en vindt steun in het administratief dossier. Aldus verblijft verzoekster in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

3.2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat in casu een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgend objectieve criterium uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De verwerende partij motiveert daarbij in feite als volgt:

“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 01/08/2019.)

Op 11/12/2014 heeft betrokkene een aanvraag visum type D aangevraagd op basis van een huwelijk met een Belgische onderdaan. Op 02/04/2015 kreeg mevrouw een visum type D waarmee zij zich op 20/04/2015 aanbood bij de gemeente en op 27/05/2015 in het bezit werd gesteld van een F-kaart. Op 28/10/2016 is het mevrouw uit het echt gescheiden met Dhr. S. waardoor de grond waarop haar verblijf gebaseerd was wegviel. Op 07/07/2018 nam de DVZ een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van betrokkene om redenen van het niet bestaan van een familiale cel.

Deze beslissing is 14/08/2018 aan betrokkene betekend. Het beroep hiertegen werd op 01/10/2018 verworpen. Nadien ontving betrokkene een BGV (30 dagen) dat haar op 01/08/2019 werd betekend bij de stad Gent. Mevrouw heeft hier geen gevolg aan gegeven. Ze startte een aanvraag regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 dat op 17/10/2019 door de DVZ onontvankelijk werd verklaard. Dit werd haar betekend op 04/11/2019.”

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoekster in casu geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op een objectief component, met name een objectief in wetgeving vastgelegd criterium. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met verzoeksters concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij in concreto van oordeel is dat verzoekster door haar gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoekster betwist dat haar een eerder bevel werd betekend op 1 augustus 2019 en stelt dat het haar dan ook niet kan worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan dit eerdere bevel.

Dit betoog vindt geen feitelijke grondslag in het rechtsplegingsdossier, inclusief het administratief dossier. Uit de informatie die de verwerende partij ter beschikking stelt, blijkt immers duidelijk dat een bevel om het grondgebied te verlaten van 25 maart 2019 aan verzoekster werd betekend op 1 augustus 2019.

Verzoekster werd op de hoogte gesteld van het feit dat zij 30 dagen na de kennisgeving gevolg diende te geven aan dit bevel. Uit het rechtsplegingsdossier, inclusief het administratief dossier, blijkt dat zij duidelijk werd geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel. Vaststaat dat zij hieraan geen gevolg heeft gegeven.

Aangezien haar betoog feitelijke grondslag mist, toont verzoekster niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekster veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van haar geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoekster daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Een schending van artikel 74/14 , § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een manifeste beoordelingsfout of machtsmisbruik.

3.2.5. Verder stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 november 2019 werd genomen in navolging van de beslissing van 17 oktober 2019 waarbij een aanvraag om een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. In deze onontvankelijkheidsbeslissing, die haar werd betekend op 4 november 2019, werd door de verwerende partij besloten dat de elementen en omstandigheden die verzoekster had uiteengezet in haar verblijfsaanvraag van 28 juni 2019 om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er werd daarbij als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene haalt vooreerst aan dat er sprake zou zijn van interfamiliaal geweld waardoor het samenleven met haar echtgenoot onmogelijk zou zijn, doch deze bewering wordt bij de huidige aanvraag niet gestaafd. Hoe dan ook zij toont niet aan waarom dit haar zou verhinderen om tijdelijk terug te keren naar haar land van herkomst.

Verzoekster haalt haar lang verblijf aan als buitengewone omstandigheid. Echter hierbij dient te worden opgemerkt dat de duur van verblijf in België geenszins kan vergeleken worden met haar verblijf en relaties in het land van herkomst. Haar verblijf in België betreft slechts een relatief korte periode, zij verblijft in het land sinds april 2015 (bijlage 15 bekomen dd. 16.04.2015). Aangezien betrokkene jarenlang in haar land van herkomst gewoond heeft, daar opgegroeid is, kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met haar land van oorsprong.

Verder verwijst betrokkene naar haar tewerkstelling als buitengewone omstandigheid. Zij staft dit aan de hand van verscheidene documenten (tewerkstellingsattest, arbeidsovereenkomsten, loonfiches en een werkbefoelste).

Haar laatste tewerkstellingsattest spreekt van een tewerkstelling tot en met 15.02.2019. Bovendien dienen we op te merken dat betrokkene heden niet meer gemachtigd is om in België te mogen werken. Zij toont aldus niet aan waarom zij heden niet tijdelijk terug zou kunnen naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen.

Wat de doorgedreven integratie van betrokkene betreft, dit behoort tot de gegrondheid en wordt in deze fase niet behandeld. De buitengewone omstandigheden beoogd door artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zijn niet bedoeld als redenen voor het toestaan van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden in het Rijk, maar wel als rechtvaardiging voor de indiening van de aanvraag in België en niet in het buitenland, anders zou het onbegrijpelijk zijn waarom ze niet zouden ingeroepen moeten worden wanneer de aanvraag ingediend wordt bij de bevoegde diplomatieke overheid bevoegd voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland RvS 24 oktober 2001, nr 100.223).

Wat de verwijzing naar artikel 8 EVRM betreft en naar haar materieel en sociaal draagvlak in België, betrokkene toont onvoldoende aan dat haar belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Bovendien merken wij op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.).

Bovendien verbleef zij bijna 40 jaar in Tunesië en haar opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

De overige elementen van (taal van de Franse taal, contact met collega's en klanten gedurende haar tewerkstelling, prangende humanitaire situatie, niet ten laste van de staat en in eigen onderhoud hebben voorzien, volgens van een inburgeringscursus en een opleiding) worden aangehaald in de gegrondheid doch kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. "

Wanneer wordt geoordeeld dat er geen elementen aanwezig zijn die een terugkeer naar het land van herkomst onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor een vreemdeling om aldaar een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, is het niet kennelijk onredelijk dat in navolging daarvan een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen, waarin de illegaliteit van het verblijf wordt vastgesteld en een terugkeerverplichting wordt opgelegd.

De bestreden beslissing dient dan ook samen gelezen te worden met de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019, waarnaar verzoekster overigens zelf verwijst in haar verzoekschrift.

Verzoekster kan in casu niet verwachten dat, nadat de onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen over de verblijfsaanvraag van 28 juni 2019, de verwerende partij in het kader van de daarop volgende bestreden beslissing opnieuw een onderzoek voert naar wat reeds werd onderzocht in het kader van deze voorafgaande verblijfsaanvraag en de daarbijhorende elementen en bewijsstukken. De verwerende partij kon dan ook volstaan met een verwijzing naar deze onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019 en de vaststelling dat in "haar aanvraag 9bis (...) geen elementen [staan] die een terugkeer naar Tunesië in het gedrag brengen". Een ruimere motivering drong zich in casu niet op.

Waar verzoekster stelt dat zij in haar aanvraag van 28 juni 2019 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk elementen en bewijsstukken heeft aangebracht waaruit blijkt dat zij zich in bijzondere omstandigheden bevindt die het haar bijzonder moeilijk maken om naar Tunesië terug te keren en dat zij zich in geen geval kan vinden in de motivatie van de

onontvankelijkheidsbeslissing, uit zij in wezen enkel kritiek tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019. In zoverre verzoeksters betoog is gericht tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing, merkt de Raad op dat deze beslissing heden niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering.

Waar verzoekster stelt dat de verwerende partij geen rekening houdt met de beroepstermijn van 30 dagen gedurende dewelke zij een beroep tot nietigverklaring tegen deze onontvankelijkheidsbeslissing kan indienen, wijst de Raad erop dat de door verweerder genomen beslissing inzake een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van de artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot aan de eventuele vernietiging wordt geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*'). Annulatieberoepen ingesteld bij de Raad tegen zulke beslissing kennen geen "automatische" schorsende werking, noch wordt in de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaald dat tijdens de beroepstermijn geen enkele verwijderingsbeslissing kan worden genomen of uitgevoerd. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

De Raad stelt tenslotte vast dat verzoekster wat betreft de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019 geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft ingediend noch annulatie- en schorsingsberoep dat ging gepaard met een vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen. Bijgevolg wordt de Raad niet in de mogelijkheid gesteld om in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennis te nemen van een beroep tegen de voormelde onontvankelijkheidsbeslissing.

Tenslotte stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in het kader van het hoorrecht van 4 november 2019 door verzoekster geen nieuwe elementen werden aangehaald. In het bijzonder wordt er op gewezen dat zij geboren en getogen is in Tunesië, dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven, dat haar verblijf in België gedurende 5 jaar daartegen niet opweegt, dat het onwaarschijnlijk is dat zij geen familie vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen of een partner en evenmin van een medische problematiek.

Verzoekster toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de thans bestreden beslissing.

3.2.6. De Raad besluit dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen zodat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dat verzoekster niet aantoonde dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de artikelen 7, 27, 62 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, de hoorplicht, de rechten van verdediging en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en kan bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

3.2.7. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de hoorplicht. Verzoekster zet uiteen:

"Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster zou zijn verhoord terwijl in het administratief dossier geen verhoorrapport terug te vinden is.

Dat derhalve de motivatie van de bestreden beslissing in tegenstrijd is met de gegevens van het administratief dossier.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder grondig diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.

Dat er evenmin voorafgaande een grondig onderzoek heeft plaatsgevonden naar een mogelijke schending van het art. 8 EVRM en van het art 74/13 Vw,

Dat verzoekster verwijst naar het arrest dd. 16.03.2018 ,nr. 217 573 waarin de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de schorsing van de tenuitvoerlegging bij hoogdringendheid heeft bevolen en oordeelde dat de art. 3 en 8 EVRM werden geschonden door een gebrek aan voorafgaand onderzoek (cf. stuk 9).

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel .

BV/19363

Dat, volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt .

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat verzoekster geenszins (uitgebreid) werd verhoord aangaande haar privé-en familie-en gezinsleven in België waardoor geenszins alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, en er geen grondige toetsing gebeurde aan het artikel 8 EVRM.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België, met name haar in België opgebouwd materieel en sociaal draagvlak, haar langdurig verblijf, haar integratie, haar tewerkstellingen en haar mogelijkheid om in België onmiddellijk opnieuw bij haar vroegere werkgever (BVBA Dilito) aan de slag te gaan (cf. stuk 5).

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoekster vereist is, zeker nu verzoekster onterecht beschuldigd wordt geen gevolg te hebben gegeven aan een eerder BGV, 21J nooit grondig werd verhoord, zij in België is geïntegreerd en er onmiddellijk terug aan de slag kan bij haar vroegere werkgever,...

Dat er sprake is van een schending van de motiverings-en de zorgvuldigheidplicht, van manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik.

Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat een ernstige belangenafweging door verweerder heeft plaatsgevonden en dat er een voorafgaandelijk grondig onderzoek/navraag bij verzoekster heeft plaatsgevonden.

Dat evenmin uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder grondig rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder met verzoeksters gezins- en familieleven en met haar gezondheidstoestand."

3.2.8. Wat betreft artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, waarvan verzoekster de schending opwerpt, dient de Raad op te merken dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk blijkt dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de

instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67), zodat verzoekster zich niet dienstig rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest kan beroepen.

Evenwel maakt het hoorrecht wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). De bestreden beslissing werd gegeven in toepassing van artikel 7 van Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikelen 6 en 8 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn; *Pb.L.* 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Door de afgifte van de bestreden beslissing wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. De bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoekster ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is in casu derhalve van toepassing.

De Raad wijst er op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie een schending van het hoorrecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38-40).

In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord op 4 november 2019 voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing en dat met haar verklaringen rekening werd gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing, zoals staat vermeld in de bestreden beslissing. Het gehoorverslag van 4 november 2019 bevindt zich in het administratief dossier.

Uit de vragenlijst blijkt dat verzoekster verklaarde sedert 4 april 2015 in België te zijn. Ze verklaarde gehuwd en vervolgens gescheiden te zijn en dat ze in België wil werken en blijven. Op de vraag waarom zij niet zou kunnen terugkeren naar haar herkomstland, antwoordde ze dat het leven in België beter is. Ze verklaarde niet te lijden aan een ziekte en geen partner of kinderen in België te hebben.

Verzoekster toont op geen enkele manier aan dat zij niet in staat zou zijn geweest om haar standpunt naar behoren kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing genomen werd. De Raad wijst er verder op dat verzoekster reeds ruim de mogelijkheid had om in het kader van haar verblijfsaanvraag van 28 juni 2019 naar behoren en daadwerkelijk haar standpunt inzake haar gezins- en privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM uiteen te zetten.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met verzoeksters verklaringen. Niet enkel worden haar verklaringen hernomen in de bestreden beslissing maar werden deze ook als volgt beoordeeld en afgewogen in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

“Het gegeven dat de (toenmalige) referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan gezien zij reeds lange tijd uit het echt gescheiden zijn. Ook in haar aanvraag 9bis staan geen elementen die een terugkeer naar Tunesië in het gedrang zouden brengen. Ook tijdens het hoorrecht dat naar aanleiding van de bestuurlijke aanhouding werd afgenomen, werden geen nieuwe elementen opgeworpen.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Tunesië en dat zij er reeds 40 jaar heeft verbleven. Haar verblijf in België van slechts 5 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen. In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene.”

De stelling van verzoekster dat er geen voorafgaand en grondig onderzoek werd gevoerd naar artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of dat er geen belangenafweging heeft plaats

gevonden, kan dan ook niet worden bijgetreden. In zoverre verzoekster opnieuw verwijst naar de elementen die zij heeft voorgelegd in het kader van haar verblijfsaanvraag van 28 juni 2019, herhaalt de Raad dat deze werden beoordeeld in de onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019. De Raad verwijst naar wat reeds werd gesteld in punt 2.2.5. en benadrukt nogmaals dat de verwerende partij kon volstaan met een verwijzing naar deze onontvankelijkheidsbeslissing van 17 oktober 2019 en de vaststelling dat in *“haar aanvraag 9bis (...) geen elementen [staan] die een terugkeer naar Tunesië in het gedrag brengen”*. Een ruimere onderzoek drong zich in casu niet op.

Verzoekster laat tenslotte na andere elementen op te werpen die volgens haar een ander licht hadden kunnen werpen op de inhoud van de bestreden beslissing.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoekster geheel niet ingaat op de concrete motieven in zake artikel 8 van het EVRM. Hierbij overweegt de verwerende partij dat verzoekster geboren en getogen is in Tunesië en dat zij er 40 jaar verbleef. De verwerende partij oordeelt terecht dat verzoeksters verblijf in België van slechts vijf jaar bijgevolg geenszins vergeleken kan worden met haar relaties in het land van herkomst, hetgeen verzoekster niet betwist. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens oordeelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoekster geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst.

Alzo toont verzoekster niet aan dat zij banden heeft opgebouwd in België die dermate sterk zijn dat zij zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM. Evenmin toont zij aan dat zij lijdt aan een ziekte en nog minder als zou zij minderjarige kinderen of een partner hebben.

In deze omstandigheden maakt verzoekster dan ook op geen enkele wijze een schending van de artikelen 8 van het EVRM en 74/13 van de Vreemdelingenwet aannemelijk. Gelet op wat voorafgaat toont ook hier verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekster laat ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het proportionaliteitsbeginsel, van het zorgvuldigheidsprincipe, van het rechtszekerheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond en kan bijgevolg niet als een ernstig middel beschouwd worden.

3.3. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

Bijgevolg wordt niet voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

M. MAES